

unes plataformes, que em penso que van amb targetes, que et pugen i et baixen. Això és genial!

A aquest país encara li queda molt per avançar. Quan jo vaig nèixer, el règim franquista va donar una targeta als meus pares on se'm feia constar com a subnormal, o sigui que per a ells nosaltres erem merda i companyia. Va haver-hi una guerra civil, però no ha passat com als Estats Units on, arran de la quantitat de gent que va tornar del Vietnam en cadira de rodes, es va avançar molt. Aquí va servir per marginar-nos encara més. Per això la gent gran s'estranya del que fem, estudiar, treballar, conduir, practicar esports. És normal que ens vegin diferents perquè abans no hi havia cap discapacitat que sortís al carrer.

- Com es porta aquesta situació?

Jo sempre m'he comportat com en Dani Serra, vaig sentat, evidentment, però puc ser tant competent o incompetent com un altre. No he tingut mai problemes amb la gent pel meu minusvalisme. Et pots trobar algú que et mira una mica així, però l'ignores i punt. És clar que a mi des de petit m'han criat d'aquesta manera. He anat a una escola normal, a un institut normal, el món del discapacitat l'he vist a partir dels catorze o quinze anys, fins llavors m'havia relacionat sempre amb gent absoluta. Des de petit m'han considerat igual que el meu germà i, abans anava en croses, em deien "no vols caminar? doncs queda't aquí sentat", "no et vols vestir? doncs queda't al llit". Acabes pensant que t'estant marginant, però no, tot el contrari, t'estant matxacant perquè t'espavilis. És bàsic el tracte de la família. Recordo quan vaig estar ingressat que tenia per company un noi amb la mateixa discapacitat que jo i la seva mare li donava el menjar a la boca. Em vaig quedar... i li vaig preguntar què faria quan el nen fos gran i hagués d'anar a treballar o volgués sortir de farra. Es tracta de trobar les teves limitacions.

- Què és per a tu la cadira?

Per a mi és el meu mitjà de transport, si em trobes a classe o en algun local de Girona em veuràs sentat en una de normal amb la de rodes al costat. És un costum que tinc, que em permet la meva mobilitat, i que ajuda a trencar barreres. A vegades faig una mica d'humor negre per trencar el gel amb algú que acabes

de conèixer i que no sap com tractar-me i els dic que vaig sentat per no gastar sabates.

- Han canviat molt les cadires?

L'estètica i la funcionalitat, de cinc anys cap aquí, ha millorat un cent per cent. Aquesta cadira pesa deu quilos i les de l'hospital quaranta-cinc. Aquesta es desmonta tota només apretant un botó, puc treure la roda sense descollar cap cargol ni necessitar cap eina i estèticament són diferents com el dia i la nit. Hi havia una empresa francesa que estava farta de les cadires d'hospital que feien i a les que només canviaven el color. Van contractar un dissenyador industrial i li van dir "et pagarem el que faci falta, però dissenya'ns una cadira estètica i funcional". Els la va dissenyar, en van treure l'exclusiva, i durant cinc anys van ser els líders i es van forrar. El problema que hi ha és que una d'hospital et costarà setanta mil pessetes i la més barata d'aquestes dues-centes cinquanta mil, les cares cinc o sis-centes mil pessetes i si porten motoret ja passen del milió, no hi ha un terme mig, que seria genial, perquè no en vendrien cap de les altres. Les trobo molt cares perquè per mi la cadira és bàsica i amb una d'hospital moltes coses no les faria. Et donen una subvenció de quaranta mil pessetes cada tres o quatre anys, que és ben ridícula, però les subvencions no són